

Колісник Д.А., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Філінович В.В., к.ю.н.

ЗАГАЛЬНОВІДОМІ ТОРГОВЕЛЬНІ МАРКИ І ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ ЇМ ОХОРОНИ

Відомо, що на даний момент у світі зареєстровано більше як тридцять мільйонів торговельних марок, і кожного року їх число стрімко зростає. Виходячи із сучасної ситуації не буде перебільшенням сказати, що ми живемо у час торговельних марок, які значно покращують життя людини, слугуючи певним маяком та гарантом якості. Стосовно правової охорони, цей момент є обов'язковою складовою комфортного користування. Завдяки правовій охороні споживачі можуть користуватися продукцією тих, хто безпосередньо має відношення до створення торговельної марки, а не тих, хто вирішив неправомірно присвоїти «ім'я» собі. Також уся ця система працює у зворотному напрямку, тобто на захист виробника, зберігаючи його честь та якість від незаконних посягань. Право на торговельну марку є виключним та абсолютним суб'єктивним правом. Під цим слід розуміти, що власник прав на торговельну марку володіє повним спектром прав на її використання, а також виключне право забороняти чи дозволяти використовувати цю марку іншим особам.

На даний момент система правової охорони торговельної марки в Україні потребує деяких вдосконалень. Актуальною є проблема набуття членства у міжнародних організаціях, для участі в яких необхідно приведення національного законодавства відповідно до міжнародних стандартів.

Й досі гостро стоїть питання стосовно термінології в сфері права інтелектуальної власності у законодавстві України. Так, у законодавстві вживається багато різних термінів для позначення поняття «торговельної марки». Найчастіше використовуються: «товарний знак», «торгова марка», «бренд», «логотип». Терміни «торговельна марка» і «знак для товарів і послуг» вживаються в Цивільному кодексі України, що хоч і підтверджує рівнозначність даних понять, однак, може мати негативний вплив з боку застосування юридичної техніки, а також може викликати певні проблеми під час використання норм законодавства. У Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» використовується термін «знак для товарів і послуг» (ст. 1), що обумовлюється як позначення, за яким товари і послуги одних осіб відрізняються від товарів і послуг інших осіб [1]. Тому, на нашу думку,

узгодження вживання різних термінів у законодавстві України на позначення тотожного поняття є важливою потребою.

У більшості країн світу для отримання правової охорони торговельна марка повинна пройти реєстрацію у регіональному або національному державному органі влади. Так само як і в Україні власник торговельної марки має право заборонити використовувати свою марку, якщо таке використання може привести до введення споживачів в оману. У багатьох країнах світу на загальновідомі торговельні марки поширюється режим правової охорони, який зазначає собою заборону їх використання способами, які можуть завдати шкоди, якимось спаплюжити репутацію або призвести до незаконного вилучення частки прибутку за рахунок репутації відомої марки.

Європейське законодавство поняття торгової марки визначає як будь-яке позначення, за умови, що воно може бути представлено графічно, ця норма активно застосовується у практиці Європейського Союзу [2]. Але міжнародна правова система охорони торговельних марок також не є досконалою. Найбільш поширеними проблемами цієї охорони можна зазначити:

відсутність єдиних способів оцінки тотожності до ступеня змішування, на відміну від звичайних асоціацій, в контексті порушення прав на торговельну марку;

вироблення критеріїв відповідного застосування торговельної марки з метою збереження прав на марку;

обсягу охорони загальновідомих торговельних марок, у разі використання на товарах різної категорії.

А ще міжнародна правова охорона повинна бути недорогою та доступною, її надання не повинно мати складну систему, а механізм захисту відповідати критеріям ефективності [3].

Як висновок можна стверджувати, що все, що було зазначено вище, вказує на необхідність ефективної правової охорони загальновідомих торговельних марок. Всебічна й повна цивільно-правова, адміністративно-правова та кримінально-правова охорона прав інтелектуальної власності на торговельні марки має визнаватись одним із пріоритетних напрямків діяльності держави, особливо враховуючи наслідки вступу України до Світової організації торгівлі та перспективи вступу до Європейського Союзу.

Література

1. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15.12.1993 № 3689-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 7. Ст. 36. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12#Text>

2. Рішення Суду Справедливості ЄС від 12.12.2002 № C-273/00 у справі

Ralf Sieckmann проти Deutches Patent-und Markenamt. URL: https://www.businesslaw.org.ua/wp-content/Intel_prop_book_web.pdf

3. Актуальні питання інтелектуальної власності для підприємців: рекомендації для підприємців та органів влади. URL: <http://www.iccwbo.org/policy/ip/id2950/index/html>.

УДК 347.459.3(043.2)

Кононенко А.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Хоцяновська Н.Ф., старший викладач

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗБЕРІГАННЯ ПУПОВИННОЇ КРОВІ В УКРАЇНІ

Наразі все розвивається і технології не стоять на місці. Людство й досі досліджує можливості кожної частинки нашого тіла та їхню користь для людини. Останніми роками прийшло усвідомлення цінності пуповинної крові, а особливо, стовбурових клітини, що входять до її складу. Сучасна медицина використовує їх для лікування різних захворювань. Створюються спеціальні банки крові для її зберігання, оскільки попит серед пацієнтів є досить великим. Проте в Україні дана тенденція є не досить регульованою: немає державних банків крові та відповідні відносини не знайшли необхідного ступеня правового регулювання. Відповідно постає потреба у вдосконаленні системи нормативного регулювання обігу такого специфічного об'єкта цивільних прав.

Пуповинна кров – це та біологічна рідина, що залишається після перерізання пуповини при народженні дитини та є ідеальним джерелом гемопоетичних стовбурових клітин, які використовуються для усунення понад 70 різних захворювань. Одне з найпоширеніших застосувань даного біоматеріалу – для новонароджених, яким необхідно провести операцію на серці в перші години життя. На даний момент науковцями досліджується весь діапазон можливостей із застосування стовбурових клітин для позбавлення таких хвороб як: захворювань серця, печінки, м'язової дистрофії, хвороби Паркінсона та інших хвороб, адже потенціал цих клітин ще не повністю розкритий [1, 2].

Збір пуповинної крові проводить акушер-гінеколог, який приймає пологи. Це можуть бути як фізіологічні пологи, так і кесарів розтин. Чіткий механізм процедури забору пуповинної крові передбачений у другій частині наказу Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Порядку забору та тимчасового зберігання пуповинної